

РЕШЕНИЕ

№ 16690

гр. София, 30.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав, в публично заседание на 19.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **11664** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на Д. Х. Д., ЕГН [ЕГН], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ет. 5, срещу Ревизионен акт № Р-22220622006383-091-001 от 21.06.2023 г., издаден от Г. И. М., на длъжност Началник на сектор, като орган възложил ревизията, и М. А. К.-Н., на длъжност главен инспектор по приходите – ръководител на ревизията, в частта, в която е потвърден Решение № 1388 от 29.09.2023 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С..

С ревизионния акт са установени задължения за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за периодите от 01.01.2016 г. до 31.12.2021 г. в общ размер на 2 002,89 лв. и лихви в размер на 384,84 лв.; задължения по КСО за вноски за ДОО – за самоосигуряващо се лице за периодите от 01.12.2016 г. до 31.12.2021 г. в общ размер на 90,28 лв. и лихви за забава в размер на 898,38 лв.; вноски за ДЗПО за УПФ - за самоосигуряващо се лице за периодите от 01.12.2016 г. до 31.12.2021 г. в общ размер на 30,50 лв. и лихви за забава в размер на 276,71 лв. и задължения за здравно-осигурителни вноски (ЗОВ) по реда на ЗЗО за периодите от 01.12.2016 г. до 31.12.2021 г. в общ размер на 48,80 лв. и лихви за забава в размер на 474,01 лв. С решението си Директорът на дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП – С. е изменил ревизионния акт в частта на установените задължения за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за 2019 г., като е определил допълнителни задължения за внасяне в размер на 34,00 лв. главница и 10,48 лв. лихви и е отменил същия в частта на установените задължения за данък върху годишната данъчна

основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за 2021 г., ведно с установените лихви. В останалата част ревизионният акт е потвърден.

В жалбата се твърди, че ревизионният акт е неправилен, необоснован и незаконосъобразен в обжалваната му част. Жалбоподателката сочи, че в потвърждаващото решение е посочено и потвърждаване на задължения за 2021 г., каквито в самия ревизионен акт не са установени. Оспорва се изводът на органите по приходите относно наличието на дължима лихва върху данъчната основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за 2020 г. в размер на 18,03 лв., като се поддържа, че същата е била изцяло погасена чрез плащане още на 19.04.2022 г. във връзка с подадена коригираща годишна данъчна декларация, с която е декларирано довносяне на данък в размер на 186 лв., заедно с начислената върху него лихва. Поддържа се също, че неправилно са определени и задълженията за лихви върху осигурителни вноски за ДОО, ЗО и ДЗПО за периода 2016–2019 г., тъй като всички дължими осигурителни вноски са били своевременно декларирани и внесени, като в хода на ревизионното производство са представени подробни писмени обяснения и доказателства за възникналите задължения и извършените плащания. Твърди се, че част от посочените задължения са били незаконосъобразно предмет на принудително събиране по изпълнително дело, действията по което са оспорени в отделно съдебно производство пред Административен съд – София-град, както и че с влязло в сила съдебно решение е установено, че задълженията за осигурителни вноски за 2019 г. са били заплатени в срок и не са съществували основания за начисляване на лихви. Оспорват се и констатациите относно осигурителните вноски за 2020 г., като се поддържа, че всички авансови вноски са били реално внесени в срок, включително тези за февруари 2020 г., преведени по банков път през периода на извънредното положение, макар част от тях да не са били отразени в годишната декларация образец 6. Според жалбоподателката представените банкови извлечения и справки за постъпили суми по сметките на НАП удостоверяват, че всички дължими вноски за ДОО, ЗО и ДЗПО са били платени своевременно и не са налице предпоставки за повторното им начисляване, респективно за начисляване на лихви върху тях. Поддържа се още, че в ревизионния акт липсват конкретни мотиви относно начина на формиране на начислените лихви, като не са посочени главница, период и начална дата, върху които са изчислени същите, поради което направените констатации се явяват необосновани. Претендира се отмяна на ревизионния акт в обжалваната му част, потвърдена с решението на директора на дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП, както и присъждане на направените по делото разноски.

В съдебно заседание жалбоподателката, редовно призована, не се явява, представлява се от адв. К., която поддържа жалбата. Моли за отмяна на оспорения акт и претендира сторените по делото съдебно-деловодни разноски по представен списък.

Ответникът – Директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ при ЦУ на НАП – редовно призован, не се явява и не се представлява.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не изпраща представител и не взема становище.

Административен съд София-град, III отделение, 60-ти състав, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия № Р-22220622006383-020-001/14.11.2022 г., връчена на 24.11.2022 г., издадена от Г. И. М. – началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при Териториална дирекция на НАП – С., оправомощен със Заповед № РД-01-128/18.02.2020 г. на директора на ТД на НАП С., е възложено извършването на ревизия на Д. Х. Д. за определяне на задължения за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от Закона за данъците върху

доходите на физическите лица, както и за задължителни осигурителни вноски за държавното обществено осигуряване, за допълнително задължително пенсионно осигуряване в универсален пенсионен фонд и за здравно осигуряване за периода от 01.01.2016 г. до 31.12.2021 г.

С последващи заповеди за изменение – Заповед за изменение на ЗВР № Р-22220622006383-020-002/22.02.2023 г., издадена от М. С. Х., и Заповед за изменение на ЗВР № Р-22220622006383-020-003/23.03.2023 г., издадена от органа, възложил ревизията, срокът за извършване на ревизията е продължен до 24.03.2023 г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад № Р-22220622006383-092-001/25.04.2023 г., връчен на 05.05.2023 г. От ревизираното лице е подадена молба за удължаване на срока за възражение срещу доклада, по която срокът е продължен до 16.06.2023 г., като впоследствие е депозирано писмено възражение по реда на чл. 117, ал. 5 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, прието за неоснователно.

Ревизионното производство е приключило с издаването на Ревизионен акт № Р-22220622006383-091-001/21.06.2023 г., издаден от Г. И. М. – орган, възложил ревизията, и М. А. К.-Н. – главен инспектор по приходите и ръководител на ревизията, връчен на 13.07.2023 г. С ревизионния акт са определени допълнителни задължения за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ в размер на 2 002,89 лв. и лихви в размер на 402,87 лв. за 2019 г., 2020 г. и 2021 г., както и задължения за осигурителни вноски за самоосигуряващо се лице – за държавното обществено осигуряване, за допълнително задължително пенсионно осигуряване в универсален пенсионен фонд и за здравно осигуряване за периода 2016–2021 г., заедно със съответните лихви за забава.

В хода на ревизията, с цел установяване на факти и обстоятелства от значение за данъчното и осигурителното облагане, органите по приходите са предприели редица процесуални действия, подробно описани в ревизионния доклад, който представлява неразделна част от ревизионния акт по смисъла на чл. 120, ал. 2 от ДОПК.

На основание чл. 37, чл. 53 и чл. 56 от ДОПК на ревизираното лице са връчени искания за представяне на документи и писмени обяснения, по които са представени документи и сведения, обсъдени в констативната част на ревизионния доклад. На лицето са връчени и уведомления по чл. 124, ал. 1 от ДОПК и по чл. 17, ал. 1, т. 2 от ДОПК.

В рамките на ревизионното производство органите по приходите са изискали информация и от трети лица, включително всички търговски банки в страната относно открити и закрити банкови сметки на лицето и движението по тях, както и от различни институции и дружества, сред които доставчици на телекомуникационни услуги, застрахователни дружества и други търговски субекти. Получените отговори са анализирани и обсъдени в ревизионния доклад, като въз основа на тях е извършена проверка на имущественото състояние на лицето, включително налични банкови сметки, притежавано имущество, извършени разходи и получени доходи през ревизираните периоди.

Органите по приходите са приели, че ревизираното лице е местно физическо лице по смисъла на чл. 4 от ЗДДФЛ и като такава подлежи на облагане за доходите си от източници в страната и чужбина. В хода на ревизията е извършен анализ на имущественото състояние на лицето, източниците на финансиране, получените доходи и направените разходи, като е извършена съпоставка между установените приходи и разходите за всяка от ревизираните години. За целта е съставена справка в табличен вид, отразяваща входящите и изходящите парични потоци, включително постъпления по банкови сметки, получени доходи, извършени плащания, както и обичайни разходи за живот.

В хода на ревизията е установено, че през част от ревизирания период лицето е получавало доходи от разпределена печалба от Адвокатско дружество „Д., П.“, в което е съдружник, в размер

на 21 000 лв., върху които е удържан данък върху дивидентите в размер на 1 050 лв. Същевременно е установено, че по банковата сметка на лицето са постъпвали и парични средства, преведани от същото адвокатско дружество. В хода на ревизията лицето е дало писмени обяснения, че тези средства са преведани от специалната банкова сметка на адвокатското дружество по чл. 39 от Закона за адвокатурата и представляват възстановяване на лични средства, внесени от него по тази сметка във връзка с обслужване на клиенти на дружеството. Независимо от дадените обяснения, органите по приходите са приели, че движението на паричните средства между лицето и адвокатското дружество следва да бъде включено в съпоставката на приходите и разходите.

След извършен анализ на приходите и разходите за отделните години органите по приходите са приели, че за 2019 г. и 2021 г. е налице превишение на извършените разходи над доказаните доходи. За 2019 г. превишението е определено в размер на 6 526,19 лв., а за 2021 г. – в размер на 13 162,70 лв. Посочените суми са приети от органите по приходите за недеklarирани доходи от други източници, поради което на основание чл. 122 и чл. 124 от ДОПК е определена данъчна основа за облагане по реда на особения способ, като върху така определената основа е начислен данък върху доходите на физическите лица съответно в размер на 686,62 лв. за 2019 г. и 1 316,27 лв. за 2021 г.

В ревизионния доклад са разгледани и задълженията на лицето като самоосигуряващо се лице по смисъла на Кодекса за социално осигуряване и Закона за здравното осигуряване. Установено е, че лицето е регистрирано като самоосигуряващо се и е член на осигурителна каса „Адвокат“, която събира и превежда осигурителните вноски към НАП. Въз основа на подадените декларации образец 1 и образец 6, както и на данните в информационната система на НАП, органите по приходите са приели, че част от дължимите осигурителни вноски за периода 2016–2021 г. са внесени със закъснение или не са внесени в срок, поради което са начислени съответните лихви за просрочие.

Подобно са разгледани задълженията за всяка от ревизираните години – за държавното обществено осигуряване, за допълнителното задължително пенсионно осигуряване в универсален пенсионен фонд и за здравно осигуряване. Органите по приходите са приели, че част от осигурителните вноски са внесени след изтичане на законоустановените срокове, а за други не са представени доказателства за извършено плащане към момента на издаване на ревизионния акт, поради което са определени задължения за лихви за забава върху съответните главници. На това основание с ревизионния акт са определени дължими суми за осигурителни вноски и лихви за периода от 2016 г. до 2021 г. включително.

Срещу РА № Р-22220622006383-091-001/21.06.2023 г. от ревизираното лице е депозирана жалба вх. № 34-Д-330/27.07.2023 г. до Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ при ЦУ на НАП – [населено място].

В производството по чл. 152-155 ДОПК Директора на Дирекция „ОДОП“ С. при ЦУ на НАП се е произнесъл с Решение № 1388/29.09.2023 г., с което на основание чл. 155, ал. 1 във връзка с чл. 155, ал. 2 ДОПК е отменил ревизионния акт в частта относно допълнително установения данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за 2021 г. и съответните лихви, изменил е ревизионния акт в частта относно данъка върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за 2019 г., като е намалил установения размер от 991,62 лв. на 339,00 лв. със съответните лихви, и е потвърдил ревизионния акт в останалата част, включително относно установената лихва за данък по чл. 17 от ЗДДФЛ за 2020 г., както и относно задълженията за осигурителни вноски за ДОО, ДЗПО за УПФ и здравно осигуряване за периодите 2016–2021 г., ведно с начислените лихви.

Решението да Директора на Дирекция „ОДОП“ е връчено на жалбоподателката по електронен път на 02.10.2023 г. Недовона от същото Д. Х. Д. депозира жалба до АССГ на 15.10.2023 г. чрез Директора на дирекция „ОДОП“ - С., с която оспорва установените данъчни и осигурителни задължения.

Към доказателствения материал по делото се приобщиха като писмени доказателства: Разпореждане изх. № С.-125-0063567/02/03/2022 г. по изп. Дело №[ЕИК]/2019 на публичен изпълнител; Справка за извършени плащания, преведени по сметката на НАП през 2020 г.; Служебна бележка за осигуряване през 2020 г.; платежни нареждания; Извлечение от банковата сметка на жалбоподателката в „Уникредит Булбанк“ АД.

В хода на съдебното производство беше допусната съдебно-счетоводна експертиза с вещо лице А. Ф.-П., със задача да извърши проверка в информационните масиви на НАП и въз основа на относимите счетоводни и осигурителни документи да установи възникналите задължения на жалбоподателката за вноски за държавното обществено осигуряване (ДОО), здравно осигуряване (ЗО) и универсален пенсионен фонд (УПФ/ДЗПО), както и извършените плащания по данъчно-осигурителната ѝ сметка за процесните периоди, включително дали са налице просрочия и дължими лихви.

При изготвяне на заключението вещото лице се е запознало с материалите по делото, в т.ч. Ревизионен доклад № Р-22220622006383-092-001/25.04.2023 г., Ревизионен акт № Р-22220622006383-091-001/21.06.2023 г., Решение № 1388/29.09.2023 г. на директора на дирекция „ОДОП“ – С., жалбата на Д. Х. Д., служебни бележки от осигурителна каса „Адвокат“, както и справки за извършени плащания и погасени задължения по сметки на НАП за периода 2016 г. – 2021 г.

От заключението се установява, че жалбоподателката е самоосигуряващо се лице, което е внасяло осигурителните си вноски чрез осигурителна каса „Адвокат“. За процесните години задълженията ѝ за ДОО, ЗО и УПФ са възниквали на основание подадените декларации образец № 6 и годишните данъчни декларации по чл. 50 от ЗДДФЛ, с които се определят и окончателните изравнителни осигурителни вноски.

За 2016 г. жалбоподателката е внасяла месечни авансови осигурителни вноски върху осигурителен доход от 500 лв., като общият размер на внесените авансови вноски възлиза на 978,00 лв. за ДОО, 300,00 лв. за УПФ и 480,00 лв. за здравно осигуряване. Данните се потвърждават от подадената декларация образец № 6 и от справките на НАП. С годишната данъчна декларация по чл. 50 от ЗДДФЛ за същата година са декларирани и окончателни изравнителни вноски в размер на 826,41 лв. за ДОО, 405,60 лв. за здравно осигуряване и 253,50 лв. за УПФ, които са внесени в срока за подаване на декларацията.

За 2017 г. жалбоподателката е внасяла авансови осигурителни вноски върху осигурителен доход от 600 лв., като общият размер на внесените суми възлиза на 1245,60 лв. за ДОО, 360,00 лв. за УПФ и 576,00 лв. за здравно осигуряване. Данните са потвърдени от подадената декларация образец № 6 и справките от НАП. С годишната данъчна декларация по чл. 50 от ЗДДФЛ са декларирани окончателни изравнителни вноски за същата година в размер на 758,38 лв. за ДОО, 350,70 лв. за здравно осигуряване и 219,19 лв. за УПФ.

За 2018 г. жалбоподателката също е извършвала авансови осигурителни плащания върху осигурителен доход от 600 лв., като общият размер на внесените вноски възлиза на 1065,60 лв. за ДОО, 360,00 лв. за УПФ и 576,00 лв. за здравно осигуряване. От данните по делото се установява, че за тази година не са декларирани и не се дължат окончателни изравнителни осигурителни вноски.

За 2019 г. са внесени авансови осигурителни вноски в същия размер – 1065,60 лв. за ДОО, 360,00

лв. за УПФ и 576,00 лв. за здравно осигуряване, като съгласно подадената годишна данъчна декларация по чл. 50 от ЗДДФЛ за същата година не се дължат допълнителни изравнителни вноски.

За 2020 г. са внесени авансови осигурителни вноски в същия размер – 993,08 лв. за ДОО, 335,50 лв. за УПФ и 536,80 лв. за здравно осигуряване, като съгласно подадената годишна данъчна декларация по чл. 50 от ЗДДФЛ за същата година не се дължат допълнителни изравнителни вноски.

От заключението се установява още, че извършените плащания по данъчно-осигурителната сметка на жалбоподателката съответстват по размер и дата на сумите, постъпили чрез осигурителна каса „Адвокат“, като вноските за месец декември на съответната година са извършвани през месец януари на следващата година, съобразно нормативно определения падеж.

Вещото лице е извършило съпоставка между данните от осигурителната каса и тези, отразени в информационната система на НАП, като е установило, че постъпилите суми по сметките на приходната администрация съответстват на внесените осигурителни вноски за съответните периоди.

В хода на съдебното производство беше допусната **допълнителна съдебно-счетоводна експертиза** с вещо лица А. Ф.-П., която допълва основното заключение, доколкото след извършена проверка на банковите извлечения от сметката на жалбоподателката в „У. Булбанк“ е установено, че сумата от 169,58 лв., представляваща осигурителни вноски за м.02.2020 е реално преведена на 23.03.2020 г. към ТД на НАП С.-град, с ясно посочени основания за ДОО, здравно осигуряване и ДЗПО. Установено е също, че останалите месечни осигурителни вноски за 2020 г. са били надлежно внесени чрез Осигурителна каса „Адвокат“ и са постъпили по сметките на НАП. Въз основа на събраните данни експертизата приема, че за 2020 г. жалбоподателката няма неизпълнени или допълнително дължими осигурителни задължения, включително окончателни (изравнителни) вноски по чл. 50 от ЗДДФЛ, тъй като всички задължения са погасени.

При така установеното от фактическа страна, съдът въз основа на събраните по делото доказателства и въз основа на приложимия закон, прави следните правни изводи:

С жалбата се атакува акт, за който изрично е предвидено обжалване пред съд съгласно чл. 156, ал. 1 от ДОПК. Решението на Директора на Дирекция ОДОП, ЦУ при НАП е връчено по електронен път на 02.10.2023 г. (л. 23). Жалбата е подадена чрез административния орган, посредством Системата за сигурно електронно връчване, на 15.10.2023 г., от надлежно лице и при наличието на правен интерес, поради което същата е процесуално **ДОПУСТИМА**.

Разгледана по същество жалбата е **ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА**.

По силата на чл. 160, ал. 2 от ДОПК, Съдът преценява законосъобразността и обосноваването на РА, както и валидността на акта, независимо дали са изрично релевирани доводи за нищожност на РА в обжалваната му част, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му, дори и да не са наведени доводи за неговата нищожност. За валидността на акта Съдът следи служебно и в тази връзка намира следното:

РА е издаден от компетентни органи по смисъла на чл. 119, ал. 2 от ДОПК, в

предвидената форма съгласно чл. 120, ал. 1 от ДОПК и съдържа реквизитите по чл. 120, ал. 1 от ДОПК, както и указанието, че се приемат констатациите от ревизионния доклад, който на практика представлява неразделна част от издадения ревизионен акт. РА съдържа разпоредителна част в табличен вид, в която е определен размерът на обжалваните задължения. Съдът не констатира допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, но дори и наличието на такива не е в състояние да доведат до отмяна на РА на това основание предвид задължението на Съда да разреши спора по същество.

Съгласно разпоредбата на чл. 112, ал. 2 от ДОПК, ревизията може да се възлага от: т. 1 органа по приходите, определен от териториалния директор на компетентната териториална дирекция; или т. 2 изпълнителния директор на Националната агенция по приходите или определен от него заместник изпълнителен директор – за всяко лице и за всички видове задължения и отговорности за данъци и задължителни осигурителни вноски. От представената по делото Заповед № РД-01-128/18.02.2020 г. на Директор на ТД на НАП - [населено място] /л. 24/ и Заповед № РД-84-220-128/13.02.2023 г. (л. 26), следва изводът, че ЗВР № Р-22220622006383-020-001/14.11.2022 г. /л. 27/ и последващите ЗИЗВР № Р-22220622006383-020-002/22.02.2023 г. /л. 30/, ЗИЗВР № Р-22220622006383-020-003/23.03.2023 г. /л. 33/ са издадени от компетентен за целта орган на приходната администрация – Г. И. М. – началник на сектор „Ревизии“ в отдел „Ревизии“ към дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. или неговият заместник – М. С. Х..

РД № Р-22220622006383-092-001/25.04.2023 г. /л. 39/ съдържа подробни правни и фактически основания, както и опис на доказателствата към него, съответни на изискванията по чл. 117, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК за срока на издаването и съдържанието му. РД, ведно с допълнителните документи, доказателства и приложения, е връчен на ревизираното лице на 05.05.2023 г., видно от Удостоверение за извършено връчване по електронен път в ИС „Контрол“ /л. 83/. От значение за процесния случай е, че не е възпрепятствано правото на защита на ревизираното лице и на възможността му да подаде писмено възражение срещу РД, което ревизираното лице е сторило.

Ревизионният акт /РА/ № Р-22220622006383-091-001/21.06.2023 г. /л. 87/ отговаря на изискванията за съдържание по чл. 120, ал. 1 от ДОПК предвид препращането към мотивите на РД изцяло. РД и РА са издадени от компетентни органи, такива на които е възложено извършването на ревизията, по силата на което са компетентни по издаването на РД, както и по силата на изричното оправомощаване за издаването на РА, извършено от компетентен орган.

Съдът констатира, че РА е подписан с електронни подписи от органите по приходите – негови издатели.

Съгласно чл. 3 от ЗЕДЕУУ /ред. - ДВ, бр.85 от 2017 г., действаща към момента на издаване на РА/ електронен документ е електронен документ по смисъла на чл.3, т.35 от Регламент (ЕС) № 910/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 23 юли 2014 г. относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО /ОВ, L 257/73 от 28 август 2014 г./; като писмената форма се смята за спазена, ако е съставен електронен документ.

Съгласно чл. 4 от ЗЕДЕУУ, автор на електронното изявление е физическото лице, което в изявлението се сочи като негов извършител. Титуляр на електронното изявление е лицето, от името на което е извършено електронното изявление. Адресат на

електронното изявление може да бъде лице, което по силата на закон е длъжно да получава електронни изявления или за което въз основа на недвусмислени обстоятелства може да се смята, че се е съгласило да получи изявлението в електронна форма. По силата на чл.13 от ЗЕДЕУУ, електронен подпис е всяка информация в електронна форма, добавена или логически свързана с електронното изявление, за установяване на неговото авторство, а квалифициран електронен подпис е усъвършенстван електронен подпис, който отговаря на изискванията на чл.16. Електронният подпис по ал. 3 има значението на саморъчен подпис. Страните могат да уговорят, че ще признават стойността на електронния подпис по ал.1 и 2 на саморъчен в отношенията помежду си.

В конкретния случай РА е създаден като електронен документ по смисъла на чл.3, ал.1 от ЗЕДЕУУ /в посочената редакция/, по отношение на които с оглед фикцията, установена в ал. 2 се приема, че е спазено изискването за писмена форма. Именно като електронен документ, подписан от посочените в тях органи по приходите с електронен подпис, актът е изпратен като електронно съобщение и връчен на ревизираното лице по реда на чл. 30, ал. 6 от ДОПК и това обстоятелство е удостоверено по предвидения за това в цитираната норма ред с разпечатка на записа в информационната система. С оглед разпореденото от законодателя в чл. 184, ал. 1 от ГПК, приложима в съдебното производство по оспорване на РА на основание § 2 ДР на ДОПК, тези електронни документи са представени на Съда като възпроизведени на хартиен носител преписи, заверени от страната. По определението на чл. 13, ал. 1 от ЗЕДЕУУ (в посочената редакция), електронен подпис е електронен подпис по смисъла на чл.3, т.10 от Регламент /ЕС/ № 910/2014, а именно данни в електронна форма, които се добавят към други данни в електронна форма или са логически свързани с тях, и които титулярят на електронния подпис използва, за да се подписва. Дефинициите за усъвършенстван електронен подпис и квалифициран електронен подпис съгласно чл.13, ал. 3 и ал. 4 от ЗЕДЕУУ препращат към същия регламент и съгласно тях „усъвършенстван електронен подпис“ означава електронен подпис, който отговаря на изискванията, посочени в чл. 26 от регламента: да е свързан по уникален начин с титуляря на подписа, да може да идентифицира титуляря на подписа, да е създаден чрез данни за създаване на електронен подпис, които титулярят на електронния подпис може да използва с висока степен на доверие и единствено под свой контрол, и да е свързан с данните, които са подписани с него, по начин, позволяващ да бъде открита всяка последваща промяна в тях; а „квалифициран електронен подпис“ означава усъвършенстван електронен подпис, който е създаден от устройство за създаване на квалифициран електронен подпис и се основава на квалифицирано удостоверение за електронни подписи. Квалифицираният електронен подпис има значението на саморъчен подпис. За да е налице КЕП, е необходимо да е спазено изискването на чл. 26 от регламента. От изложеното следва, че доказателствената сила на подписания с КЕП електронен документ е такава, каквато законът признава на подписания писмен документ. По делото от справка в публичния регистър <https://www.stampit.org/bg/page/812>, се обосновава извод за това, че ЗВР, ЗИЗВР, РД и РА са издадени от посочените в тях органи по приходите и са подписани от тях с КЕП, по отношение на който в чл.13, ал. 3 от ЗЕДЕУУ е въведена фикция за саморъчен подпис.

Според чл. 28, ал. 1 от ЗЕДЕУУ /в посочената редакция/, доставчикът на удостоверителни услуги води електронен регистър /база данни/, в който публикува

удостоверенията, които използва в дейността си като доставчик, издадените удостоверения и списъка на прекратените удостоверения. Последната разпоредба е доразвита в чл. 37, ал. 2 от Наредба за дейността на доставчиците на удостоверителни услуги, реда за нейното прекратяване и за изискванията при предоставяне на удостоверителни услуги, според която регистърът съдържа: 1. удостоверенията за квалифициран електронен подпис, които използва в дейността си като доставчик на удостоверителни услуги; 2. списък на издадените удостоверения за квалифициран електронен подпис; 3. списък на прекратените удостоверения; 4. удостоверения за време за представяне на електронен подпис, създаден за определен електронен документ, в случаите, когато такива се издават от доставчика на удостоверителни услуги; 5. информация по чл. 28, ал. 3 от ЗЕДЕУУ. Следователно публичният електронен регистър на доставчика съдържа информацията относно действащите и прекратените удостоверения за квалифицираните електронни подписи, издадени от същия.

Видно е от публичния регистър <https://www.stampit.org/bg/page/812>, че лицата, подписали ЗВР, ЗИЗВР, РД и РА с електронен подпис, са притежавали сертификат, издаден от „Информационно обслужване“ АД, с валидност за периода на подписване на документа. Освен това от публичния регистър, поддържан от доставчика на удостоверителни услуги и достъпен на адрес: <https://www.stampit.org/bg/page/812>, може да се извърши проверка относно наличието на издадено удостоверение за квалифициран електронен подпис. Справката в този регистър показва, че към датата на РА подписаните го лица са притежавали издадени и валидни удостоверения за професионален електронен подпис.

От така извършените справки в публичния регистър <https://www.stampit.org/bg/page/812>, се установява, че ЗВР, ЗИЗВР, РД и РА, издадени като електронни документи, са подписани с квалифициран електронен подпис на органа, възложил ревизията, както и че органите по приходите, извършили ревизията, са притежавали валиден квалифициран електронен подпис към датите на издаване на РД и РА. От това се установява, че към датите на издаване на оспорения РА, заедно с приложените към него РД, ЗВР, ЗИЗВР квалифицираните подписи са валидни и са издадени на органите по приходи, подписали електронните документи. Ето защо Съдът намира, че ревизионните документи са надлежно подписани.

Предвид гореизложеното Съдът намира, че оспореният административен акт е постановен от материално компетентни органи с надлежно делегирани правомощия, властническото волеизявление е облечено в изискваната от закона форма и не е нищожен.

Спазен е срокът по чл. 109 от ДОПК, с оглед надлежното упражняване на правомощието за образуване на процесното ревизионно производство, с посочената по-горе ЗВР, в рамките на 5-годишния срок.

По приложението на материалния закон, Съдът намира следното:

Не е спорно по делото, че жалбоподателката е местно физическо лице по смисъла на ЗДДФЛ с постоянен адрес и център на жизнени интереси в Република България по смисъла на чл. 4, ал. 1, т. 1 от ЗДДФЛ и на основание чл. 6 и чл. 12 от закона е данъчнозадължено лице за облагаемия си доход през данъчната година от източници в РБ и от чужбина. Съгласно чл. 6 ЗДДФЛ местните физически лица са данъчно задължени за облагаемия си доход, получен през определената данъчна година от източници в страната и от чужбина.

Придобитите от физическото лице доходи могат да бъдат определени като облагаеми и

необлагаеми. Облагаемите са доходите от всички източници, придобити от данъчно задълженото лице през данъчната година, с изключение на доходите, които са необлагаеми по силата на закон, доходите, подлежащи на облагане с окончателен данък по реда на глава шеста от ЗДДФЛ или с окончателен данък по реда на ЗКПО, както и доходите, подлежащи на облагане с патентен данък по реда на ЗМДТ. В ЗДДФЛ са посочени следните източници на доходи – доходи от трудови правоотношения, доходи от стопанска дейност като едноличен търговец, доходи от друга стопанска дейност /вкл. и дохода на лица, регистрирани като земеделски производители/, доходи от наем или от друго възмездно предоставяне на ползване на права или имущество, доходи от прехвърляне на права или имущество, доходи от източниците, посочени в чл. 35, т. 1-5 ЗДДФЛ, както и доходи по чл. 37-38 от закона.

Анализът на разпоредбите, уреждащи тези видове доходи води до обосновавания извод, че те се получават въз основа на съществуващи, съществуващи и/или развиващи се правоотношения, по повод на които за съответното лице се поражда притежание за оценимо в пари право, като от друга страна по силата на тези правоотношения е породена корелативна връзка платец на доход – получател на доход. Т.е. понятието „източник на доход“ предполага наличието на правоотношение, по силата на което за съответното лице е породено вземане за оценимо имуществено право, и/или прехвърлящо такова имуществено право на лице или лица, които от гледна точка на данъчния закон, се квалифицират като платец на дохода. В чл. 12, ал. 1 от ЗДДФЛ е предвидено, че облагаеми доходи по този закон са доходите от всички източници, придобити от данъчно задълженото лице през данъчната година, с изключение на доходите, които са необлагаеми по силата на закон. Според чл. 15 данъчната година е календарната година, а в чл. 17 ЗДДФЛ е предвидено, че общата годишна данъчна основа е сумата на годишните данъчни основи по чл. 25, чл. 30, чл. 32, чл. 34 и чл. 36 от ЗДДФЛ, намалена с предвидените в този закон данъчни облекчения.

Съгласно чл. 14, ал. 2 от ЗДДФЛ с данък върху годишната данъчна основа по чл. 28 се облагат доходите от стопанска дейност като едноличен търговец.

Съгласно разпоредбите на чл. 50, ал. 7 от ЗДДФЛ, лицата, извършващи стопанска дейност като търговци по смисъла на Търговския закон, включително едноличните търговци, декларират с годишната данъчна декларация по ал. 1 дължимите и внесени данъци върху разходите по реда на Закона за корпоративното подоходно облагане.

В случая по делото не се спори, че през ревизирания период 2016 – 2021 г. жалбоподателката е упражнявала адвокатска дейност и е получавала доходи, включително под формата на разпределена печалба от адвокатско дружество „Д., П.“, както и чрез банкови преводи от същото дружество. Тези обстоятелства се установяват от събраните в хода на административното производство доказателства, включително банкови извлечения, както и от заключенията на назначените съдебно-счетоводни експертизи.

Между страните не се спори, че задълженията за данък върху доходите на ревизираното лице са определени по реда на чл. 122 от ДОПК. Определянето на данъчната основа за облагане с данъци, както и размера на последните, а също и на осигурителния доход, са нормативно установени и следва да се прилагат точно. Единствено при наличие на обстоятелства по чл. 122, ал. 1 от ДОПК и при спазване на правилата на чл. 122, ал. 2 и ал. 4, ДОПК, законът дава възможност на органите по приходите да приложат установения от съответния закон размер на данъка към определена от тях основа.

Между страните не се спори, че процесното ревизионно производство се е развило именно по реда на чл. 122 ДОПК, като основата за облагане с данък върху доходите за периода 2016 г. – 2021 г. е определена при извършен анализ на обстоятелствата по чл. 122, ал. 2 ДОПК. Съгласно разпоредбата на чл. 124, ал. 2 ДОПК в производството по обжалване на ревизионен акт при извършена ревизия по чл. 122 ДОПК фактическите констатации в него се смятат за верни до доказване на противното, когато наличието на основанията по чл. 122, ал. 1 ДОПК е подкрепено от събраните доказателства. Основанията по цитираната разпоредба следва да са безспорно установени и тежестта за това е на органите по приходите, тъй като извършването на облагане по особения ред не може да почива на предположения, а на конкретни факти обосноваващи някоя от хипотезите на чл. 122, ал. 1 ДОПК.

В конкретния случай органите по приходите са приели, че е налице основанието по чл. 122, ал. 1, т. 2 ДОПК – наличие на данни за укрити приходи. Този извод е обоснован с извършената съпоставка между получените доходи и извършените разходи на лицето, при която според приходната администрация е установен недостиг на парични средства за покриване на направените разходи.

От събраните по делото доказателства се установява, че при извършената съпоставка между приходите и разходите на жалбоподателката за 2016 г., 2017 г. и 2018 г. е налице превишаване на приходите над разходите, като не са установени данни за извършване на значителни разходи, които да водят до формиране на недостиг на парични средства. При това положение правилно административно-решаващият орган е приел, че това превишение следва да бъде възприето като начална наличност на парични средства за следващите данъчни периоди.

Именно въз основа на този анализ директорът на дирекция ОДОП С. е достигнал до извода, че в рамките на ревизионния период 2016 – 2021 г. не се установява превишаване на разходите над приходите, което да обосновава наличие на укрити доходи. Следователно не са налице предпоставките на чл. 122 ДОПК за определяне на допълнителна данъчна основа по косвен път. Поради това правилно е отменен ревизионният акт в частта, с която са установени допълнителни задължения по ЗДДФЛ за 2021 г.

От събраните по делото доказателства се установява, че в подадената от жалбоподателката годишна данъчна декларация по чл. 50 от Закон за данъците върху доходите на физическите лица за 2019 г. е декларирано ползване на данъчно облекчение за лични вноски за застраховка „Живот“ в размер на 339,84 лв. В хода на ревизионното производство органите по приходите са извършили служебна проверка относно наличието на законовите предпоставки за упражняване на това право на данъчно облекчение, при която е установено, че към датата на подаване на декларацията лицето е имало непогасени публични задължения, подлежащи на принудително изпълнение.

Съгласно приложимата правна уредба на ЗДДФЛ ползването на данъчните облекчения по закона е допустимо само при условие, че към момента на подаване на годишната данъчна декларация лицето няма подлежащи на принудително изпълнение публични задължения. Наличието на такива задължения представлява отрицателна материалноправна предпоставка за упражняване на правото на съответното данъчно облекчение. Поради това при установено неизпълнение на това изискване правото на данъчно облекчение не възниква, независимо че са налице останалите предпоставки за

неговото прилагане.

В конкретния случай от доказателствата по делото се установява именно наличието на публични задължения на жалбоподателката към релевантния момент, които са били изискуеми и подлежащи на принудително събиране. Тези обстоятелства не са оборени в хода на съдебното производство. Следователно материалноправните условия за ползване на данъчното облекчение не са били изпълнени, поради което упражняването му чрез декларирането му в годишната данъчна декларация се явява неправомерно.

При така установената фактическа обстановка правилно органите по приходите са приели, че декларираното данъчно облекчение следва да бъде изключено при определяне на годишната данъчна основа и съответно да бъде определено допълнително данъчно задължение в размер на неправомерно ползваното облекчение – 339,84 лв. Този извод е възприет и от административно-решаващия орган, като настоящият съдебен състав намира, че същият съответства както на установените по делото факти, така и на приложимите материалноправни разпоредби.

Ето защо съдът приема, че в тази част ревизионният акт се явява законосъобразен, като правилно и обосновано е определено допълнително задължение по ЗДДФЛ за 2019 г. в размер на 339,84 лв., произтичащо от неправомерно ползваното данъчно облекчение за лични вноски за застраховка „Живот“.

По отношение на установените задължения за лихва върху годишната данъчна основа по ЗДДФЛ за 2020 г. в размер на 18,03 лв. съдът намира следното:

По делото от събраните писмени доказателства – в частност представените банкови извлечения, както и от заключенията на назначените съдебно-счетоводни експертизи, се установява по несъмнен начин, че задължението за лихва върху годишната данъчна основа по ЗДДФЛ за 2020 г. в размер на 18,03 лв. е било реално погасено чрез извършено плащане, постъпило по сметка на Националната агенция за приходите на 19.04.2022 г. Посоченото обстоятелство е обективно удостоверено чрез платежните документи и банковите извлечения, от които се установява както основанието на превода, така и получаването на сумата от съответния приходен орган.

Съгласно общите правила на ДОПК, публичните задължения се погасяват по реда и на основанията, изрично предвидени в чл. 168 ДОПК, като едно от основните основания за погасяване е именно плащането. С извършване на плащането публичното вземане се счита за погасено до размера на постъпилата сума, като от този момент за приходната администрация отпада правото да претендира същото вземане повторно или да го включва като съществуващо в обхвата на последващ ревизионен акт.

В случая релевантният факт е, че към момента на издаване на ревизионния акт процесното задължение вече не е съществувало в патримониума на държавата като изискуемо публично вземане, доколкото същото е било погасено чрез плащане, извършено преди започване на ревизионното производство. При това положение липсва материалноправна предпоставка за неговото установяване с ревизионен акт, тъй като последният има за предмет единствено съществуващи и неизпълнени публични задължения.

При тези данни включването на вече погасено задължение в ревизионния акт представлява неправилно приложение на материалния закон, тъй като се установява несъществуващо към релевантния момент публично вземане. Това води до извод за незаконосъобразност на акта в тази му част, поради което същият следва да бъде отменен като издаден при липса на материалноправно основание за установяване на

процесното задължение.

Ревизираното лице е извършвало трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване като самоосигуряващо се лице, по реда на чл. 4, ал. 3, т. 1, 2 и 4 от КСО. Като лице, родено след 31.12.1959 г., във връзка с чл. 127, ал. 1 от КСО, същото е задължително осигурено за допълнителна пенсия в универсален пенсионен фонд /УПФ/. Посочено е, че на основание чл.157, ал.1, т. 1, ал. 5 и ал. 6 от КСО, самоосигуряващото се лице следва да определя авансови осигурителни вноски в приход на ДЗПО/УПФ върху същия осигурителен доход, избран за фонд ДОО и да ги внася в определения с чл. 158, във връзка с чл. 7 ал. 4 от КСО срок. Констатирано е, че на основание чл. 6 ал. 9 от КСО лицето е задължено да определя окончателен размер на осигурителния си доход, въз основа на данните от ГДД по ЗДДФЛ, изчислен по реда на чл.2, ал.4 от Наредбата за общественото осигуряване на самоосигуряващите се лица и българските граждани на работа в чужбина (НООСЛБГРЧ). Въз основа на горното е формирано заключение, че ревизираното лице дължи осигурителните вноски за довносяне за фонд ДОО, УПФ и за здравни вноски за м. февруари 2020 г. в общ размер на 169,58 лв.

От събраните по делото доказателства, включително приетите и неоспорени заключения на съдебно-счетоводните експертизи, както и от представените банкови извлечения и платежни документи, се установява по категоричен начин, че сумите, представляващи осигурителни вноски за месец февруари 2020 г. в общ размер на 169,58 лв., са били реално внесени от жалбоподателката на 23.03.2020 г. по съответните сметки на Националната агенция за приходите.

От значение в случая е обстоятелството, че посоченото плащане е извършено в законоустановения срок по чл. 7, ал. 4 КСО, съгласно който дължимите осигурителни вноски се внасят до 25-то число на месеца, следващ този, за който се отнасят. Следователно към момента на настъпване на падежа на задължението същото е било погасено чрез надлежно извършено плащане, което изключва възникване на неизпълнение или забава.

При това положение не е налице материалноправна предпоставка за определяне на допълнителни задължения за довносяне, доколкото осигурителните вноски са били изцяло и своевременно внесени в дължимия размер. Възприетият от органите по приходите извод за наличие на допълнително задължение се явява в противоречие с установената по делото фактическа обстановка и събраните доказателства, които еднозначно сочат на изпълнение на осигурителните задължения в пълен обем и в срок.

С оглед акцесорния характер на осигурителните задължения и обвързаността им с реалното плащане, след като се установява, че същите са надлежно погасени преди или към падежа им, отпада и правното основание за тяхното допълнително установяване с ревизионен акт. При тези обстоятелства се налага изводът, че ревизионният акт е издаден при неправилно приложение на материалния закон и при несъответствие с действително установените факти.

Ето защо съдът приема, че в тази част ревизионният акт е незаконосъобразен и следва да бъде отменен, тъй като установените с него задължения за довносяне на осигурителни вноски в размер на 169,58 лв. са били изцяло погасени чрез своевременно извършено плащане, установено по безспорен начин от приетите по делото доказателства.

В хода на ревизията органите по приходите правилно са установили, че дължимите от жалбоподателя авансови вноски за фонд ДОО, фонд ДЗПО и здравноосигурителни

вноски за ревизирия период не са внесени в законоустановения срок по чл. 7, ал. 4 от Кодекс за социално осигуряване и чл. 3, ал. 1 от Наредба за обществено осигуряване на самоосигуряващите се лица и българските граждани на работа в чужбина – до 25-то число на месеца, следващ месеца, за който се дължат. В тази връзка законосъобразно на основание чл. 175 от Данъчно-осигурителен процесуален кодекс във връзка с чл. 1 от Закон за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания органите по приходите са начислили съответните лихви за просрочие, подробно описани в ревизионния доклад.

Законодателят изрично е предвидил, че при невнасяне на публични задължения в законоустановените срокове се дължи лихва за периода на забавата, независимо от последващото погасяване на главното задължение. Лихвата има обезщетителен характер и се дължи по силата на закона, без да е необходимо изрично установяване на вина у задълженото лице. Ето защо дори когато впоследствие задълженото лице е внесло дължимите осигурителни вноски, това не освобождава същото от задължението за заплащане на лихва за периода, през който плащането е било просрочено.

От събраните по делото доказателства, включително представените справки от информационните масиви на приходната администрация, както и заключенията на назначените по делото съдебно-счетоводни експертизи, се установява, че задължителните осигурителни вноски за процесните периоди действително са били внесени, но за част от тях плащанията са извършени след изтичане на законовия срок за внасяне. Тези констатации кореспондират и с данните, съдържащи се в ревизионния доклад, в който за всеки отделен период са посочени датата на възникване на задължението, срокът за неговото изпълнение, датата на извършеното плащане и съответно периодът на просрочието.

Следователно правилно органите по приходите са приели, че е налице забава при изпълнение на публични задължения, поради което са начислили лихви върху просрочените осигурителни вноски. Изчисляването на тези лихви е извършено въз основа на нормативно установения ред и при съобразяване на периода на просрочието за всяко отделно задължение.

При така установеното съдът приема, че в тази част ревизионният акт, потвърден с решението на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С., е постановен при правилно приложение на материалния закон и при липса на допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Ето защо жалбата се явява неоснователна в частта относно начислените лихви върху задълженията за държавно обществено осигуряване, допълнително задължително пенсионно осигуряване и здравно осигуряване.

С оглед на изложеното жалбата е частично основателна и оспореният РА следва да бъде изменен съобразно изложеното в мотивите на съдебния акт.

При този изход на спора, заявената от жалбоподателката претенция за присъждане на адвокатско възнаграждение е частично основателна. Същата претендира разноски в общ размер на 3 320,78 лв., равняващи се на 1697,89 евро, от които държавна такса 10 лв., адвокатско възнаграждение 1800,00 лв., депозит за вещо лице 1 510,78 лв. съгласно списъка с разноските /л. 382/. Съобразно уважената част на жалбата на жалбоподателката следва да се присъдят разноски в размер на 395,14 лв. /триста деветдесет и пет лева и четиринадесет стотинки/, равняващи се на 202,03 € /двеста и

две евро и три цента/. Ответната страна не е предявила претенции за разноски, поради което съда не дължи произнасяне.

С протоколно определение от 19.02.2026 г. съда е задължил жалбоподателя да внесе допълнителен депозит за вещо лице в размер на 25,97 евро, което не е сторено, видно от изготвената по делото справка от счетоводството на АССГ.

Мотивиран от гореизложеното, Административен съд София - град, 60-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Ревизионен акт № Р-22220622006383-091-001 от 21.06.2023 г., издаден от Г. И. М., на длъжност Началник на сектор, като орган възложил ревизията, и М. А. К.-Н., на длъжност главен инспектор по приходите – ръководител на ревизията, в частта, в която са потвърдени допълнително определените задължения с Решение № 1388 от 29.09.2023 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С., както следва:

за 2020 г. – 18,03 лв. – лихва за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 ЗДДФЛ за 2020 г.

за 2020 г. – 169,58 лв. – вноски за държавно обществено осигуряване /ДОО/, вноски за универсален пенсионен фонд /УПФ/ и вноски за здравно осигуряване /ЗО/ - за самоосигуряващи се.

За 2020 г. - 42,47 лв. – лихви върху вноски за държавно обществено осигуряване /ДОО/, вноски за универсален пенсионен фонд /УПФ/ и вноски за здравно осигуряване /ЗО/ - за самоосигуряващи се.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Х. Д., ЕГН [ЕГН], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ет. 5, срещу Ревизионен акт № Р-22220622006383-091-001 от 21.06.2023 г., срещу Ревизионен акт № № Р-22220622006383-091-001 от 21.06.2023 г., издаден от Г. И. М., на длъжност Началник на сектор, като орган възложил ревизията, и М. А. К.-Н., на длъжност главен инспектор по приходите – ръководител на ревизията, в частта, в която е потвърден с Решение № 1388 от 29.09.2023 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С., с която са установени допълнителни задължения за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 ЗДДФЛ за 2019 г. в размер на 34,00 лв., ведно със законната лихва в размер на 10,48 лв. и в частта, с която са установени лихви върху вноски за държавно обществено осигуряване /ДОО/, вноски за универсален пенсионен фонд /УПФ/ и вноски за здравно осигуряване /ЗО/ - за самоосигуряващи се за 2016 г., 2017 г., 2018 г. и 2019 г. в общ размер на 1 606,63 лв.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на Д. Х. Д., ЕГН [ЕГН], разноски по делото в размер на 395,14 лв. /триста деветдесет и пет лева и четиринадесет стотинки/, равняващи се на 202,03 € /двеста и две евро и три цента/.

ОСЪЖДА Д. Х. Д., ЕГН [ЕГН], да заплати в полза на Административен съд София-град разноски по делото в размер на 25,97 евро /деветдесет и пет евро и деветдесет и седем

стотинки.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в четиринадесет дневен срок от съобщаването на страните за постановяването му.

СЪДИЯ: